

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/116/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7925010277
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:7925010277.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. a JUDr. Miroslava Majerníka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17. februára 2026, v Košiciach o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 02.10.2025 sp. zn. 10T/39/2025, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Okresný súd Trebišov rozsudkom zo dňa 02.10.2025, sp. zn. 10T/39/2025 uznal obžalovaného za vinného zo skutku právne kvalifikovaného ako prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 15.03.2025 v presne nezistenom čase v doobedňajších hodinách vzal z osobného motorového vozidla zn. VW Golf, ev. č.: A., ktoré bolo v tom čase zaparkované na dvore rodinného domu č. XXX/XX B. C. D. E. F. G., okr. Trebišov, platobnú kartu číslo XXXX XXXX XXXX XXXX, vydanú k účtu č. IBAN: H. XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v 365.bank a. s., ktorej majiteľom je E. I. a ktorú našiel pod sedadlom spolujazdca a túto kartu si ponechal a následne s takto bez oprávnenia zaobstaranou platobnou kartou dňa 15.03.2025 vykonal v predajni s obchodným menom J. - K. L. na ul. Dlhej č. 174/13 v obci Dobrá, okr. Trebišov, nasledovné neoprávnené platby:

- v čase o 12.54:54 h vo výške 17,65 Eur,

- v čase o 13.33:48 h vo výške 22,85 Eur,

- v čase o 13:43:11 h vo výške 10,20 Eur, čím poškodenému E. I. spôsobil celkovú škodu vo výške 50,70 €. Za to mu súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov s tým, že výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil za súčasného určenia skúšobnej doby v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, prokurátor zahlásil odvolanie, kde v písomných dôvodoch odvolania uvádza nasledovné.

Súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaný skutok nemožno kvalifikovať aj ako prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona, keďže neoprávnené použitie platobného prostriedku konzumuje aj neoprávnené obstaranie si a prechovávanie toho istého platobného prostriedku v rámci jedného skutkového deja. Obžalovaný by nemohol vykonať neoprávnené platby kartou poškodeného bez toho, aby si ju predtým neoprávnene obstaral a preto tak podľa názoru súdu neprichádza do úvahy súbeh § 219 ods. 1 Tr. zákona a § 219 ods. 2 Tr. zákona a z toho vyplývajúca potreba ukladania úhrnného trestu. S takto uvedenými tvrdeniami sa prokurátor nestotožňuje z nasledovných dôvodov.

Podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona kto neoprávnene prechováva, prepravuje, obstará si alebo inak zadováži alebo poskytne inému platobný prostriedok, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky. Podľa

§ 219 ods. 2 Tr. zákona kto neoprávnene použije platobný prostriedok, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.

Podľa dôvodovej správy k novele Tr. zákona č. 312/2020 Z. z., ktorou došlo k zmene definície predmetného trestného činu, objektívna stránka trestného činu podľa § 219 ods. 1 spočíva z hľadiska konania alternatívne v neoprávnenom prechovávaní, preprave, obstaraní alebo inom zadovážení pravého platobného prostriedku alebo v neoprávnenom poskytnutí pravého platobného prostriedku tretej osobe bez právneho titulu. Objektívna stránka trestného činu podľa § 219 ods. 2 spočíva z hľadiska konania v neoprávnenom použití pravého platobného prostriedku, pričom trestná sadzba pri takomto neoprávnenom použití je vyššia ako pri prechovávaní, obstaraní, preprave alebo inom zadovážení pravého platobného prostriedku. Za neoprávnené zadováženie alebo prechovávanie platobných prostriedkov s úmyslom spáchať podvod sa považuje napríklad phishing, skimming alebo nasmerovanie, prípadne presmerovanie používateľov platobnej služby na imitácie webových stránok a ich uvádzanie do obehu (napríklad predajom informácií o kreditných kartách na internete).

Neoprávneným obstaraním je akékoľvek získanie platobného prostriedku bez právneho dôvodu. Najčastejšie pôjde o krádež alebo podvodné konanie, prípadne o zatajenie vecí, ako tomu bolo aj v tomto prípade. Na trestnosť sa nevyžaduje, aby sa páchatel hoci len pokúsil platobné prostriedky použiť, ale stačí samotné neoprávnené obstaranie. Z hľadiska dikcie tohto ustanovenia na vznik trestnej zodpovednosti stačí už samotné prechovávanie, prepravovanie, obstaranie alebo poskytnutie platobného prostriedku inému bez toho, aby došlo k protiprávnemu použitiu platobného prostriedku.

Objektom trestného činu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona je ochrana zákonného a súladného nadobudnutia a získania platobných prostriedkov k peňažným účtom. Z hľadiska následku je tento trestný čin ohrozovací.

Objektom uvedeného trestného činu podľa odseku 2 je záujem na používaní platobných prostriedkov v súlade so zákonom a výlučne jeho oprávneným držiteľom, resp. so súhlasom oprávneného držiteľa. Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva v neoprávnenom použití originálneho platobného prostriedku, spravidla získaného postupom páchatela podľa odseku 1.

Uvedené osamostatnenie skutkovej podstaty neoprávneného použitia platobného prostriedku od skutkovej podstaty jeho získania podľa odseku 1 si vyžiadala aplikačná prax v prípadoch, keď páchatel nemal v úmysle platobný prostriedok (kartu) vôbec použiť a predmetom jeho útoku bola len hotovosť (páchatel' odcudzí peňaženku, vyberie z nej finančné prostriedky a zvyšok vrátane platobnej karty zahodí).

Vina obžalovaného za spáchanie skutku uvedeného v obžalobe nepochybne vyplýva z vykonaného dokazovania a aj samotné priznanie obžalovaného bolo v súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi, z ktorých jednoznačne vyplýva, že obžalovaný konal v priamom úmysle a jeho konanie tak podľa môjho názoru napĺňa všetky znaky prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, ktorý sa dostal do jeho moci nálezom v zaparkovanom motorovom vozidle, pričom tento platobný prostriedok obžalovaný aj následne neoprávnene použil a menovaný tak svojím protiprávnym konaním naplnil všetky pojmové znaky prečinu nielen v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 Tr. zákona, ale aj podľa § 219 ods. 2 Tr. zákona (7To/57/2022).

Protiprávne konanie obžalovaného tak (po novele Tr. zákona č. 312/2020 Z. z.) nepochybne naplnilo nielen pojmové znaky prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona, ale aj podľa ods. 2 Tr. zákona, kde nálezom a prisvojením si platobnej karty boli naplnené znaky prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona a tým, že predmetnú platobnú kartu potom obžalovaný aj neoprávnene použil, naplnil tiež pojmové znaky prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 2 Tr. zákona.

K uvedenému prokurátor dodáva, že v tomto smere sa javí ako nesprávna úvaha súdu o skutočnosti, že neoprávnené platby kartou nemožno vykonať bez predchádzajúceho si neoprávneného obstarania platobného prostriedku, nakoľko, a v praxi aj vyskytujúce sa prípady potvrdzujú, že k neoprávnene vykonanej platbe môže dôjsť aj v prípade oprávnenej držby platobného prostriedku, kedy napr.

poškodený zverí inému svoj platobný prostriedok za účelom vykonania konkrétnej platby, napr. nákupu, pričom páchatel následne tento platobný prostriedok použije aj na ďalšie, už neoprávnené vykonané platby, kedy si napr. nakúpi ďalší tovar, prípadne vyberie finančnú hotovosť z bankomatu, čo by nepochybne naplnilo všetky pojmové znaky prečinu podľa § 219 ods. 2 Tr. zákona, nie však aj pojmové znaky prečinu podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona.

Z hľadiska následku je trestný čin podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona ohrozovací. Dokonaný je samotným neoprávneným obstaraním tohto elektronického platobného prostriedku. Na dokonanie trestného činu sa nevyžaduje, aby páchatel nakladal s peňažnými prostriedkami uloženými na účte, ku ktorému bola platobná karta zriadená. Obstaraním platobného prostriedku, elektronických peňazí, platobnej karty alebo predmetu spôsobilého plniť ich funkcie škoda nevzniká, táto vzniká až poruchovým trestným činom, ktorý páchatel spácha s jej použitím.

Nakoľko pri uvedených trestných činoch (§ 219 ods. 1 Tr. zákona a § 219 ods. 2 Tr. zákona) ide o trestné činy poskytujúce ochranu rôznym objektom, a rôzna je aj ich objektívna stránka, nie je vylúčený ich jednočinný súbeh, ktorý by bol vylúčený v prípade vzťahu špeciality medzi nimi.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na podklade odvolania prokurátora krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že prokurátor podal v predmetnej trestnej veci obžalobu na M. E. pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona.

Samosudkyňa súdu prvého stupňa následne vo veci dňa 28.07.2025 vydala trestný rozkaz, v ktorom právne kvalifikovala skutok výlučne ako prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona. Proti uvedenému trestnému rozkazu podal prokurátor v zákonnej lehote odpor, v dôsledku čoho bol trestný rozkaz podľa § 355 ods. 3 Trestného poriadku zrušený a súd prvého stupňa vo veci nariadil hlavné pojednávanie.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom dňa 02.10.2025 je zrejmé, že samosudkyňa ešte pred vykonaním ďalších procesných úkonov poukázala na skutočnosť, že už pri doručovaní trestného rozkazu boli procesné strany upovedomené o tom, že skutok uvedený v obžalobe bude z jej strany právne posudzovaný ako prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, teda bez použitia právnej kvalifikácie podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona.

Po riadnom poučení obžalovaného podľa § 257 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku obžalovaný vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne súd postupoval podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku a obžalovanému položil otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku, ktorých účelom je overenie, či obžalovaný rozumie právnej kvalifikácii skutku, či bol oboznámený s trestnou sadzbou ustanovenou zákonom za daný trestný čin a či svoje vyhlásenie o vine robí slobodne, vážne a po náležitom poučení o jeho procesných dôsledkoch.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní pritom vyplýva, že obžalovaný na všetky uvedené otázky odpovedal kladne, pričom bol poučený o právnej kvalifikácii skutku ako prečinu podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, ako aj o trestnej sadzbe ustanovenej za tento trestný čin. Pred rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine si súd prvého stupňa v súlade s § 257 ods. 6 Trestného poriadku vyžiadal stanovisko prokurátora. Prokurátor uviedol, že navrhuje vyhlásenie obžalovaného prijať, pričom svoje stanovisko doplnil formuláciou, že tak navrhuje „pokiaľ ide o podstatu skutku“. Následne súd prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného o vine prijal a zároveň podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol, že dokazovanie v rozsahu priznania obžalovaného nevykoná a vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a o náhrade škody.

Z uvedeného procesného postupu je zrejmé, že prokurátor bol v čase rozhodovania o prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine plne oboznámený s tým, že súd prvého stupňa považuje skutok za právne kvalifikovaný výlučne podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona. Tomu zodpovedalo aj poučenie obžalovaného o právnej kvalifikácii skutku a o trestnej sadzbe, ktorá prichádzala do úvahy v prípade uznania viny. Napriek tejto skutočnosti prokurátor výslovne navrhol, aby súd vyhlásenie obžalovaného o vine prijal.

Prijatím vyhlásenia obžalovaného o vine nastupujú zákonom predpokladané účinky ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine je v tomto rozsahu neodvolateľné a nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, s výnimkou dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Uvedené ustanovenie sleduje zabezpečenie procesnej stability rozhodnutia vo vzťahu k výroku o vine, a to v prípadoch, keď obžalovaný po riadnom poučení dobrovoľne prizná spáchanie skutku a súd toto vyhlásenie za splnenia zákonných podmienok prijme. Účinky takto prijatého vyhlásenia nastupujú priamo zo zákona (ex lege) a viažu všetky procesné strany konania.

Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že procesné dôsledky prijatia vyhlásenia obžalovaného o vine dopadajú nielen na obžalovaného, ale aj na prokurátora ako procesnú stranu, ktorá mala možnosť vyjadriť sa k prijatiu takéhoto vyhlásenia a svojím stanoviskom ovplyvniť ďalší procesný postup súdu. Ide preto aj o prejav procesnej zodpovednosti procesnej strany za zvolenú procesnú taktiku v konaní pred súdom prvého stupňa.

Skutočnosť, že prokurátor svoje stanovisko doplnil formuláciou „pokiaľ ide o podstatu skutku“, nemôže mať na uvedené procesné dôsledky žiadny vplyv, keďže Trestný poriadok nepripúšťa prijatie vyhlásenia o vine s takouto procesnou výhradou a nepozná ani inštitút podmieneného súhlasu s prijatím vyhlásenia obžalovaného.

Pokiaľ prokurátor nesúhlasil s právnym posúdením skutku prezentovaným súdom prvého stupňa, nič mu nebránilo navrhnúť, aby súd vyhlásenie obžalovaného o vine neprijal a aby vo veci vykonal dokazovanie v plnom rozsahu. Len za takejto procesnej situácie by totiž bolo možné následne právnu kvalifikáciu skutku preskúmať v rámci riadneho opravného prostriedku. Ak však prokurátor za situácie, keď bol oboznámený s právnym posúdením skutku zo strany súdu, výslovne navrhne prijatie vyhlásenia obžalovaného o vine, berie na seba aj procesné dôsledky takéhoto postupu, ktoré zákon s prijatím vyhlásenia o vine spája.

Za tejto procesnej situácie odvolací súd nie je oprávnený preskúmať výrok o vine založený na prijatom vyhlásení obžalovaného, keďže v tomto rozsahu ide o výrok, ktorý zákon výslovne vylučuje z preskúmania v odvolacom konaní. Odvolací súd preto preskúmal napadnutý rozsudok iba vo výroku o treste.

Pri preskúmaní výroku o treste dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa sa náležite vysporiadal s osobou obžalovaného, jeho doterajším spôsobom života a so všetkými okolnosťami významnými pre určenie druhu trestu a jeho výmery v zmysle § 34 ods. 1 a nasl. Trestného zákona. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu 18 mesiacov považuje aj odvolací súd za primeraný a zodpovedajúci účelu trestu, keďže je spôsobilý zabezpečiť tak individuálnu, ako aj generálnu prevenciu.

Z uvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Odvolací súd považuje za potrebné nad rámec uvedeného uviesť, že jadrom odvolacej argumentácie prokurátora bola predovšetkým otázka právnej kvalifikácie skutku a s tým súvisiaca úvaha, či konanie obžalovaného spočíva v neoprávnenom prisvojení si platobného prostriedku a jeho následnom použití zakladá jednočinný súbeh prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, alebo či ide o jeden trestný čin posudzovaný výlučne podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona. Ide o otázku, ktorá nie je v aplikačnej praxi riešená úplne jednotne, pričom jej riešenie vždy závisí od konkrétnych

skutkových okolností prípadu. V teórii trestného práva aj v rozhodovacej praxi súdov sa poukazuje na to, že ustanovenie § 219 ods. 1 Trestného zákona predstavuje ohrozovací delikt, ktorého objektom je ochrana zákonného nadobúdania, držby a disponovania platobnými prostriedkami, zatiaľ čo ustanovenie § 219 ods. 2 Trestného zákona smeruje k ochrane zákonného používania platobných prostriedkov a majetkových práv oprávneného držiteľa, pričom ide o delikt poruchový. Z tohto hľadiska nie je a priori vylúčené, aby v určitých prípadoch konanie páchatel'a naplnilo znaky oboch uvedených skutkových podstát v jednočinnom súbehu, najmä ak neoprávnené obstaranie alebo prechovávanie platobného prostriedku predstavuje samostatnú fázu protiprávneho konania, ktorá nie je bezprostredne viazaná len na jeho následné použitie.

Na druhej strane je však potrebné prihliadať aj na situácie, keď neoprávnené obstaranie platobného prostriedku predstavuje len prostriedok smerujúci k jeho bezprostrednému použitiu, a teda ide o konanie, ktoré je v rámci jedného skutkového deja pohltené následným neoprávneným použitím platobného prostriedku. V takom prípade môže byť namiesto záver, že ide o jeden trestný čin posudzovaný podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, pričom predchádzajúce neoprávnené obstaranie platobného prostriedku je v rámci celkového skutkového deja len jeho nevyhnutným predpokladom.

Posúdenie, ktorá z uvedených alternatív prichádza do úvahy, si preto spravidla vyžaduje podrobné hodnotenie konkrétnych skutkových okolností prípadu, najmä povahy a spôsobu získania platobného prostriedku, časovej a vecnej nadväznosti jednotlivých foriem konania páchatel'a, ako aj intenzity zásahu do jednotlivých chránených objektov.

V posudzovanej veci sa však odvolací súd uvedenou hmotnoprávnou otázkou nemohol bližšie zaoberať. Ako už bolo uvedené vyššie, výrok o vine bol založený na prijatom vyhlásení obžalovaného o vine podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, ktorého dôsledkom je, že v rozsahu takto prijatého vyhlásenia je výrok o vine neodvolateľný a v odvolacom konaní nepodlieha preskúmaniu.

Za tejto procesnej situácie preto odvolací súd nebol oprávnený zaoberať sa otázkou správnosti právnej kvalifikácie skutku ani úvahami o možnom jednočinnom súbehu jednotlivých skutkových podstát podľa § 219 Trestného zákona, keďže takéto posúdenie by nevyhnutne znamenalo preskúmanie výroku o vine, ktoré zákon v danom procesnom štádiu konania výslovne vylučuje.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.